

אתם טועים: ישראל מוצחת

וגם ניצחו במלחמת קיומו של העם. גם ב-7 באוקטובר רצו אלפי לוחמים, מרביתם בלא שנדרשו כלל, והתייצבו להרוף את האויב. במחיר דמים כבד ולמרות הלם הפתיחה הקשה הם הצליחו במשימתם. האויב נס על עקבותיו לפני שהצליח לממש את מרבית תוכניותיו. דוגמה אחת מני רבות היא האחים נועם וישי סלוטקי ז"ל, שברגע שהבינו מה מתרחש, ירדו על דעת עצמם דרומה, ושם, סמוך לעלומים, הרגו עשרות מחבלים לפני שנפלו על משמרתם. הם היו מעטים מול רבים וניצחו. אותם מחבלים לא הצליחו להצפין כפי שביקשו.

חלוץ טעה גם בטענתו ש"תמונת ניצחון לא תהיה, כי התמונה היא תמונת הפסד של 1,300 הרוגים, של 240 חטופים ושל 200 אלף פליטים בארצם". להפך, המלחמה סיפקה עד כה אינספור תמונות ניצחון בכל התחומים. אני מזמין אותו ואת הקהל שה' ריע למשמע דבריו לצפות במסע הלוויה של רס"מ עמרי מיכאלי, שנפל ב-7 באוקטובר. הם יראו שם את חבריו לצוות, שלמרות שאף הם נפצעו באותו קרב גבורה, התעקשו לשאת את ארונו ככבוד אחרון. בסיוע קביים והרבה משככי כאבים ובניגוד לדרשות רופאיהם, הם צעדו זקופי קומה וחבושים כשעל כתפיהם ארון חברים. תמונת גבורה תרתי משמע.

"מעולם לא נשאנו עינינו לניצחונות לשם דיכוי וכיבוש", קבע בצדק דדו באותו נאום, "תכלית מלחמתנו בכל המאבקים הייתה תמיד העמידה על הנפש, ועצם קיומנו היווה את הניצחון". זה היה נכון לפני קום המדינה, זה היה נכון לאחריה וזה נכון עכשיו. לכן אנחנו חייבים תמיד לנצח. לכן אנחנו מנצחים וננצח גם הפעם. לתשומת לב חלוץ ודומיו.

עצוב היה לשמוע את הכרזתו של הרמטכ"ל ה-18 דן חלוץ כי ישראל הפסידה במלחמה. עצוב משום שהוא הראשון שאמור להבין את עוצמת זריקת העידוד שהצהרתו מעניקה לאויבינו בש"ע שבינו גלחמים בהם ומנסים להכניעם. לו לא אמורים להסביר גם עד כמה דבריו מרפים את ידי הלוחמים כשהם בשיא הלחימה. מעניין מה החייל חלוץ היה אומר כאשר לא "מספר 2 שלו יורה לו בגב" (כפי שטען שנעשה לו) אלא כשהיורה הוא "מספר 1" – רמטכ"ל לשעבר בכבודו ובעצמו.

זה גם עצוב כי חלוץ בעצמו יודע שזה לא נכון. הוא הרי מכיר היטב את דבריו אחד מקורמיו, הרמטכ"ל ה-9 של צה"ל דוד (דרדו) אלעזר, שהבהיר בנאום מעין נבואי לפני מלחמת יום הכיפורים את ההבדל בין לוחמי העם היהודי לבין לוחמים אחרים: "אנחנו עם אשר האנדרטאות שהקים לא היו אף פעם אנדרטאות ניצחון. על האנדרטאות שלנו חקוקים שמות הנופלים. אצל עמים אחרים תמצאו שערי ניצחון, ואילו סמלי הגבורה שלנו הם דווקא מצדה, תל חי וגטו ורשה – מקומות שבהם אמנם הפסדנו בקרב, אבל ניצחנו במלחמת קיומו של העם". כך בעמק הבכא, וכך גם עתה בכפר עזה. חלוץ יודע שזה לא נכון מסיבה נוספת. למעשה, לאחר קום המדינה לא הפסדנו בקרב. לו היינו מפסידים לא היינו כאן. מלחמת יום הכיפורים הייתה ניצחון אדיר למרות נקודת הפתיחה הנוראה. אמת, הלוחמים הקריבו עצמם כאחרונים בחומה, בדיוק כמו אלעזר בן יאיר, מרדכי אנילביץ' וטרומפלדור, אבל בניגוד אליהם הם גם סיימו את הקרבות בניצחונות מזהירים 40 ק"מ מדמשק ו-101 ק"מ מקהיה. כמיה לואימניק באותה מלחמה, חלוץ יודע היטב שהם גם ניצחו בקרבות.

"סמלי הגבורה שלנו הם מצדה, תל חי וגטו ורשה", אמר הרמטכ"ל דדו לפני מלחמת יום הכיפורים, "מקומות שבהם הפסדנו בקרב, אבל ניצחנו במלחמת קיומו של העם". כך בעמק הבכא, וכך גם עתה בכפר עזה